

af Straffelovsforlaget's ændrede Forbrydelseskategorier kun kan dreje sig om et Skøn.

Med Hensyn til Forslaget om, at alle Ikke-Nævningesager henlægges til Underretterne, maa det bemærkes, at denne Forandring fra nugældende Ret faktisk ikke er betydelig, idet Antallet af Sager, der nu behandles ved Landsret uden Nævninger, ikke er stort. For Aarene 1921—27 udgjorde disse Sager kun godt 5½ pCt. af samtlige Straffesager, der paatales af Statsadvokaten. Og dernæst maa det erindres, at Sagerne vil blive paakendt under Medvirken af Domsmand, altsaa i Virkeligheden af en af 3 Medlemmer bestaaende Ret, og at Anke i fuldt Omfang staar aaben til Landsret med ny Bevisførelse under Anvendelse af Umiddelbarhedsprincippet.

Et Mindretal (Lett) vilde have foretrukket, at man, samtidig med at der indføres Umiddelbarhed (og Domsmand), væsentlig begrænsede Adgangen til Anke af Bevisspørgsmaalet. Naar Umiddelbarhedsprincippet gennemføres, kan en ny Prøvelse af Beviset kun finde Sted paa den Maade, at hele Beviset produceres paany for Overinstansen, jfr. nærværende Betænkning ad III. En saadan Gentagelse af Bevisførelsen anser Mindretallet imidlertid — bortset fra særlige Undtagelsestilfælde — for uheldig, navnlig fordi Bevisførelsen *taber* i Værdi ved Gentagelse: interesserer Sagen ikke Vidnerne, vil de i Tiden mellem første og anden Bevisførelse glemme adskilligt; interesserer den dem, vil Fantasien ubevidst bearbejde Erindringsstoffet, og selv om maaske Forklaringerne for Overinstansen er præcisere og fastere end ved den første Bevisførelse, er dog den anden Bevisførelse i Virkeligheden af ringere Kvalitet end den første. Hertil kommer et skyldigt Hensyn til Vidnerne, der ikke bør ulejliges oftere end fornødent. Mindretallet mener derhos, at det ikke vilde stride mod Retsopfattelsen, om den Afgørelse, der i første Instans blev truffet af Bevisspørgsmaalet, normalt var endelig; saaledes er det jo nu i Nævningesager, og

dette Forhold har formentlig ikke givet Anledning til Kritik.

I Overensstemmelse med disse Betragtninger vilde Mindretallet have foretrukket en Ordning gaaende ud paa, at de mere betydelige Sager — bortset fra Nævningesagerne — paakendtes i første Instans ved Landsret med Domsmand, de mindre betydelige ved Underret med Domsmand, og at Anke af Bevisspørgsmaalet kun kunde ske undtagelsesvis, med Tilladelse af Overinstansen (naar grove og stødende Fejl i Bevisbedømmelsen antoges af være begaaet eller ny Beviser af Vægt fremkom).

Mindretallet har imidlertid ikke indenfor Udvalget kunnet opnaa nogen Tilslutning til disse Synspunkter, og da Mindretallet mener, at Hovedsagen dog er, at Læggommere indføres og Umiddelbarhedsprincippet gennemføres, har Mindretallet ikke ønsket at fremsætte Særforslag paa dette Punkt.

Ad III. *Gennemførelsen af Umiddelbarhedsprincippet i Strafferetsplejen* (Forslag ad §§ 171, 172, 181, 204, 780, 818, 842, 1ste Stykke, 926—929 og 965 a—965 c).

Under den nugældende Ordning er der som bekendt, bortset fra Nævningesager, ikke gennemført Bevisumiddelbarhed i Straffesager, hverken i 1ste eller 2den Instans. At dette er meget utilfredsstillende, og at Reglerne om de nævnte Straffesagers Behandling overhovedet er et af Lovens svageste Punkter, vil vel næppe blive bestridt fra nogen Side. En Ændring paa dette Omraade har derfor ogsaa længe været anset for meget ønskelig og maa, naar Domsmand skal medvirke, anses for aldeles nødvendig.

Som ovenfor under II. omtalt foreslaas alle Straffesager undtagen Nævningesagerne i 1ste Instans henlagt til Underretterne. Til Gennemførelse af Bevisumiddelbarhed i Underretssagerne foreslaas det at ordne Proceduren paa lignende Maade som Nævningeproceduren. Forundersøgelsen foreslaas derfor indskrænket til det strengt nødvendige, nemlig at fremskaffe de Oplysninger, som udfordres til